

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kate Forster
FLY ME TO MOONGATE MANOR

Copyright © Kate Forster, 2023

This translation of Fly Me to Moongate Manor is published by Vulkan
izdavaštvo by arrangement with Head of Zeus Ltd, part of Bloomsbury
Publishing PLC

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05323-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEJT FORSTER

Odvedi me daleko

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za moju prelepu Fionu.
Baštovanku, mudru ženu i najboljeg
prijatelja kog bih ikad mogla poželeti.

Amanda

Amanda Koks je zatvorila vrata stana koji je delila sa svojom majkom, ignorišući nered koji se polako širio ka ulaznim vratima.

„Sutra“, obećala je stanu i uputila se niz stepenište ka Njujorškoj ulici i prodajnom štandu na kome su je čekale kafa s mlekom i zemička.

„Hvala, Arnold“, rekla je muškarcu koji je držao štand za prodaju kafe. Dok je njena majka Vendi bila bolesna, Arnold joj je ostavljao zemičke pored poštanskog sandučeta.

„Da li si dobro, Manda?“, upitao je dok je užurbano pripremao kafu za mušterije koje su čekale.

„Sjajno“, rekla je, ostavljajući tačan iznos novca na pultu i uzimajući svoju narudžbinu.

„Lažeš za medalju, gospođice“, rekao je, a ona mu je uputila slabašan osmeh, pa krenula ka metrou.

Otkad pamti, Arnold je bio za štandom. Predstavljao je konstantu u njenom životu, uvek je bio na čošku pripremajući zemičke i kafu i ćaskajući s lokalnim stanovništvom Astorije u Kvinsu. Komšiluk se s godinama menjao, ali ne i Arnold i uporišta Vendinog i Amandinog života. Živele su u istom stanu s kontrolisanom rentom, vodile istu radnju

za prodaju alkoholnih pića i prolazile ulicom pored istih lica, sve dok se neke stare radnje nisu zatvorile, a na njihovo mesto došli Starbaks i Hol fuds. Salon za šišanje pasa zamenio je knjižaru, a Amanda je bila užasnuta kada je joga-studio zamenio radnju i studio za nabavku umetničkog pribora, gde je radila dok je studirala i još uvek živela kod kuće.

Amanda je u Astoriji provela dvadeset šest godina, posmatrajući kako se svet okreće naglavačke dok je njeno malo parče planete uglavnom ostajalo isto, uz njenu mamu, Arnolda, kafu i zemičke.

A onda se i njeno parče sveta pokidalo jednog dana, kada je Vendi pala na ulici previjajući se od bolova. Sledećeg dana je skener otkrio tumor mozga.

Bio je neizlečiv, ali se mogao tretirati kako bi joj se produžio život, rekoše joj.

Vendi je rekla da ne želi terapiju i Amanda je bila toliko besna zbog majčine sebičnosti da tri dana nije razgovarala s njom, sve dok je njena najbolja prijateljica Lejni nije podsetila da svoju majku već može smatrati mrtvom, ako će se tako ponašati prema ženi koja umire.

Samo je Lejni bila u stanju to reći na način koji ju je, poput emotivnog šamara, prenuo iz sopstvenog bola.

A bilo je baš bolno. Svaki trenutak majčinog umiranja bio je bolan, ali bilo je lepo što konačno može izraziti ljubav bez bilo kakvih uslovljavanja. Nije joj promakla činjenica da je privilegija biti uz nekog ko umire. Nakon što se sve završilo, Lejni ju je upitala da li je postojalo bilo šta u vezi sa smrću na šta nije bila spremna i Amanda se zamislila. Lejni je uvek postavljala promišljena pitanja.

Nakon što je zasladila kafu, rekla joj je da je sve bilo neobično. Sedele su u parku i posmatrale uredno očišane pse kako se igraju raznobojnim loptama i glođu gumene koske.

„Smeh“, konačno je odgovorila.

Lejni ju je zbnunjeno pogledala. „Šta je smešno kad je smrt u pitanju?“

Odvedi me daleko

„Ne znam. Ne umem to stvarno da objasnim. Nije da je to smešno, već je pre ogoljeni život. Snimci pre montaže. Dok otkazuje, telo proizvodi čudne zvukove i zbog toga bismo se grohotom smejale, ili kažeš nešto što misliš da ne bi trebalo, ali u savršenom trenutku. Iskren si, kao kad smo mama i ja pričale o zajedničkoj mržnji prema narodnoj muzici i filmovima Džerarda Batlera. Ne mogu to da objasnim, ali bilo je smeha i ljubavi, tako mnogo ljubavi.“

Sada, dok je sedela u vozu i išla na posao, Amanda bi rado predala svoju kafu i zemičku bilo kome ko bi je u tom trenutku mogao ponovo nasmejati, ili bilo kome ko bi pozvao njenog šefa i rekao mu da danas neće dolaziti, ali je znala da s posla ne može odsustvovati još jedan dan. Već je preterala s bolovanjima, a nedavno je u agenciji za talente zaposlen još neko ko je ugovarao modele i fotografe za fotografske seanse.

Da može, sutra bi dala otkaz, ali to nije moguće. U savršenom svetu, dan bi provela crtajući i radeći na ilustracijama dečje knjige koju je napisala njena mama, ali koja nikad nije objavljena. Jedino zbog toga se kaje, rekla je Amandi na samrti.

„Trebalo je da se više posvetim onome što me je činilo srećnom, kao što je pisanje. Nisam imala vere u sebe dok nisam ostarila. Volela bih da sam ranije shvatila šta treba da radim.“

Amanda je pokušala da joj kaže da je to u redu; ona je Amandu odgajila kao samohrana majka. U Njujork je došla iz Engleske kada je imala dvadeset godina kako bi postala važan pisac. Potom je zatrudnela s Amandom i odustala od svog sna; umesto toga, dvadeset pet godina je radila kao sudski stenograf, obezbeđujući im stabilnost i hranu, ali po cenu odustajanja od svojih snova kako bi Amanda mogla da ostvari sopstvene.

Međutim, da li je san o tome da postane umetnik stvaran? Razmišljala je o tome dok je izlazila iz metroa i hodala tri bloka do posla. Mrzela je svoj posao, ali nije da su joj na vrata navirali ljudi koji joj nude novac za crteže koje je stvarala. Razgovarala je s tako mnogo agenata u

pokušaju da ih nagovori da je zastupaju. Bila joj je potrebna samo jedna važna narudžbina koja bi joj poslužila kao odskočna daska. Međutim, odgovor je uvek bio isti.

Stil ti je suviše staromodan.

Već imamo ilustratora koji crta u stilu Beatriks Poter.

Nikom više nije stalo do cveća.

Ona nije mislila da njeni radovi liče na radove Beatriks Poter; njen stil ju je inspirisao, ali nije bio isti. Bili su to likovi iz Njujorka koji su se ponašali kao Njujorčani, ali su bili životinje.

Bile su tu tri lasice koje su vodile lokalnu radnju. I bradavičava svinja kao saobraćajac. Elegantne žabe koje su obojevale u Gramersi taverni noseći bisere, rukavice i štikle, kao i mala štenad u školskim uniformama koja su prolazila kroz pomodnu gvozdenu kapiju svoje otmene škole.

Dok je bacala praznu čašu od kafe u kantu za smeće ispred zgrade u kojoj je radila, Amanda je odagnala misli o svojoj nepostojećoj umetničkoj karijeri. Došla je liftom do četrnaestog sprata i klimnula glavom recepcionerki koja ju je uglavnom plašila. Ona je bila bivši model i nije uspevala da pronade dovoljno posla, pa je sada pokušavala da se privikne na ulogu kancelarijskog radnika, za koju nije bilo dovoljno da prosto izgleda zavodljivo, prelepo i dokonu.

Bila je prava hijena, koju je Amanda pokušavala da izbegne kad god je mogla.

„Amanda, Greg želi da te vidi“, prosiktala je hijena, a Amanda se mogla zakleti da se zlobno osmehnula kada je videla njenu teksas haljinu i crvenu kariranu košulju. Kad je malo bolje razmislila, postala je svesna da sa svojim crvenim loknama i crnim čizmama liči na krpenu lutku En. Samo joj je haljina bila čista, a crvena košulja je pripadala njenoj mami. Kragna je još uvek mirisala na parfem *diorisimo*, a blizu srca se nalazila rupica od raskošnih broševa koje je imala običaj da nosi njena mama.

Odvedi me daleko

Amanda je želela da ode do svog radnog stola, krene da radi i odbrojava sate do trenutka u kome će moći da ode kući, legne u krevet i plače, ali ukoliko želi da je vidi Greg – njen vrlo strog šef – nije imala izbora.

Umesto za radnim stolom, Greg je u svojoj kancelariji sedeo za okruglim stočićem. Ispred sebe je imao neke papire okrenute licem ka stolu. Čim ih je ugledala, kao i Gregovo vrlo ozbiljno lice, stomak je počeo da joj se prevrće dok je sedala na stolicu na koju je on pokazao. Greg je bio ajkula i obično nije okolišao.

„Kako si, Amanda?“ upitao je, a ona se zapitala da li je to trik pitanje.

„Dobro“, slagala je.

„Slušaj, biću direktan. Ovo je teško vreme za našu branšu, a znam i da ti u privatnom životu nije bilo lako.“

Klimnula je glavom jer je želela da on vidi da ona to shvata, mada nije shvatala.

„Zbog toga su nam potrebni ljudi koji su potpuno usredsređeni i strastveni kada je reč o ugovaranju poslova.“

Amanda je osećala da nailazi voz koji će je pregaziti. Bila je zavezana za šine; nije se mogla pomeriti.

„Dobro“, ohrabрила ga je. *Samo me zgazi već jednom*, želela je da kaže. *Završi s tim*.

„Zato te otpuštam. Izgleda da je tebi prioritet nešto drugo, i mada smo bili strpljivi i predusretljivi, ti jedva da si i dolazila na posao.“

„To nije tačno“, usprotivila se.

„Prošle nedelje si radila dva dana – a ostalih dana se nisi ni javila. Hoću da kažem, i naše strpljenje ima granice. Biznis mora da se razvija.“

Amanda je pokušala da se priseti prošle nedelje. Mislila je da je radila svakog dana, ali Greg joj je upravo rekao da je na poslu provela samo dva dana.

U mislima je preletela preko sedmice pre toga. Morala je priznati da su joj se dani utapali jedan u drugi i da nije bila u stanju oceniti da

li je on u pravu ili ne. Znala je samo da joj je, otkad joj je majka umrla, svakodnevno buđenje bilo poput kazne.

Greg je pričao i ona je pokušala da vrati pažnju na dobijanje otkaza. Gurao je papire preko stola ka njoj.

„Mislimo da smo bili veoma velikodušni, dobićeš dvomesečnu platu i, naravno, reference za bilo koji posao za koji se odlučiš da se prijaviš, nakon što se oporaviš.“

Šta je mogla da kaže? Bilo je velikodušno. Ona nije dobro obavljala svoj posao otkad joj se mama razbolela. Kompanija nije više mogla trpeti njenu dramu i bol.

„Žao mi je“, rekla je, a glas joj je pukao od bola i stida.

Greg, koji je uvek bio šef na distanci, za koga je bila sigurna da je jedva znao ko je ona, izuzev da je reč o crvenokosoj devojci koja je ugovarala termine, odmahivao je glavom.

„Ne treba da ti bude žao. Teško ti je, dete. Budi dobra prema sebi i učini sve što moraš da bi se mame sećala na pravi način – učini sve da ne pomisliš da si je izdala svojim načinom života.“

U poslednjih osam nedelja, otkad je Vendi umrla, to je bilo nešto najdublje i najispravnije što joj je bilo ko rekao.

Delovalo joj je da izdaje uspomenu na majku svakom novom odlukom koju je donosila kako bi nastavila dalje sa životom.

Amanda je podigla olovku koja se nalazila na stolu i naškrabala svoj potpis na papirima, gurajući ih nazad ka Gregu.

„Hvala vam što ste tako dobri prema meni i žao mi je što sam izneverila i vas i posao.“

Greg je odmahnuo glavom. „Nisi ti nikog izneverila. A sad idi i pronađi svoj mir, važi?“

Kada je Amanda napuštala zgradu, recepcionerka je nije čak ni pogledala. Nije se potrudila ni da uzme bilo šta sa svog stola. Nije imala ništa lično na poslu, čak ni prijatelje. Trebalo je da to bude samo prelazan posao dok ne pronađe nešto što joj se više sviđa. Dve godine kasnije

Odvedi me daleko

je shvatila da se zadržala duže nego što bi to volela, ali odlazak nakon tako mnogo promena koje je doživela za nju nije bio opcija, sve dok Greg nije odlučio umesto nje.

Osećala je potrebu da se vrati kući, sabere misli i raščisti nered. Možda je danas pravi dan da unese nešto reda u svoj svet.

Povratak vozom bio je miran, a kada je prošla pored Arnolda za štandom za prodaju kafe na putu kući, on se nasmejao i upitao je da li je nešto zaboravila.

Ona mu je samo polovično mahnula i pravila se da se smeje dok se penjala stepenicama ka svom stanu.

A tamo ju je na vratima sačekalo obaveštenje, grubo zalepljeno na vrata.

Stan se prodaje. Otkazni rok počinje da teče. Trideset dana.

Sajmon

Sajmon je namestio kacigu i pogledao u retrovizor svog motocikla čekajući da jedna kola prođu, a potom je bučno krenuo. Putevi koji su vodili na sever nisu bili preopterećeni početkom leta, ali je znao da će sad biti gužve jer su ljudi išli na odmor u Njukasl na Tajnu. Planirao je da se tu smesti tokom leta. Bilo je to savršeno mesto jer nikog nije poznavao i mogao je pronaći honorarni posao dok mu se u glavi ne slegne šta se uopšte desilo.

Otkad je napustio London pre tri meseca, pronalaženje posla se pokazalo lakše nego što je to očekivao. U Kembridžu je pronašao posao perača sudova u jednom posećenom kafiću i farbao je duge rečne brodiće na reci Kem, pripremajući ih za leto. Međutim, njegova bivša devojka Anika pohađala je koledž na Kembridžu, a on nije želeo da naleti na bilo koga od njenih starih prijatelja koji su možda još uvek bili tu, pa je ponovo krenuo na put. Otišao je u Kornvol i jedno vreme farbao brodiće, rentirajući sobu od jednog starijeg muškarca koji je imao previše mačaka i problem s pićem. Tome je došao kraj nakon što je doputovala njegova ćerka i smestila ga u starački dom, a mačke je predala lokalnom azilu za kućne ljubimce. Bilo mu je potrebno da se

Odvedi me daleko

neko vreme skrasi na jednom mestu i sabere misli, ali osećao je da ga stid i osećaj poniženosti prate gde god da ode.

Kada je investiciona kompanija počela da postiže uspehe, prvo što je kupio bio je motocikl. Čarli je imao kontakte, a Sajmon je imao odličan osećaj da odabere akcije, i to na osnovu softvera koji je osmislio i koji je analizirao akcije i odlučivao da li je dobro u njih ulagati dugoročno ili kratkoročno. Ubrzo su on i Čarli imali više novca nego pameti. Motocikl je platio kešom, a Anika ga je fotografisala kako, sjajan i uspešan, stoji pored njega. Sad bi se zgrčio kad bi pomislio na to. Te slike će ga proganjati sve dok postoje negde u nekoj digitalnoj arhivi. Izgledao je kao potpuni drkadžija, mladi bogataš sa svojom igračkom. Voleo bi da sad može da pristupi fotografijama, ali Anika je promenila sve lozinke pre nego što je postao svestan bombe koja će mu razneti život.

Sajmon je shvatio da postoji nešto gore od smrti, a to je poniženje.

Dok je vozio motocikl, pokušao je da ostane usredsređen, ali u mislima mu se iznova javljalo sećanje na dan venčanja. Još uvek, i nakon svih ovih meseci.

Navodno je afera trajala godinu dana. *Godinu dana?*, urlao je iz pomoćne prostorije crkve.

Spolja se mogao čuti nestrpljiv žamor gostiju.

Godinu dana – i dalje mu nije bilo jasno.

Godinu dana tokom kojih je Anika birala cveće, posluženje i orkestar za venčanje. Godinu dana zdravica, pozivnica i planiranja ko će gde da sedi.

Godinu dana izdaje.

Usredsredi se, Sajmone, podsećao je sebe.

Put do Njukasla trajao je oko četiri sata. Proučio je mapu i planirao da negde usput zastane kako bi ručao, ali kada je za to došlo vreme, nije osećao glad. Nije mogao da se seti kada je poslednji put bio gladan. Anksioznost je vražje dobra dijeta, rekao je mami, ali ona mu je govorila da mora jesti – makar malo, hrabrila ga je. Sada je jeo zato

što je trebalo da jede, a ne zato što je to želeo, i to onoliko koliko mu je bilo potrebno da preživi tokom dana, ali ne dovoljno da bi uskladištio bilo kakve masti.

Sajmon je okrenuo ručku na svom moćnom motoru i krenuo ka svom odredištu. Što pre dođe do Njukasla, to će pre moći da prokrstari tim područjem u potrazi za nekim malim selom u kome bi se smestio. Mogao bi rentirati neku jeftinu sobu i potražiti posao kako bi pokušao da neko vreme zaboravi na sve.

Nasmejao bi se kada bi ponekad pomislio na to da je pre tri meseca živeo u Kenzingtonu u prelepoj iznajmljenoj kući u kojoj je živela i Anika. Ona je tad upravo dobila posao komentatorke vremenske prognoze tokom vikenda na televizijskom kanalu ITV.

Dok je preticao kamion supermarketa Aldi, nasmejao se sam sebi.

Nekada je bio Sajmon Herald, kralj investicija, a sad je Sajmon Herald, honorarni radnik bez prebijene pare koga je devojka ostavila zbog njegovog poslovnog partnera.

Oh, kako su nisko moćni pali.

Pitao se da li ljudi u kolima pored kojih je prolazio znaju da ga je verenica ostavila pred oltarom. Da li su znali da je stajao poput idiota u odelu i uglancanim cipelama, nervozno posmatrajući stazu kojom je čekao da Anika prođe u belom oblaku, držeći pod ruku svog oca Džona?

Da li su znali da je njen otac dotrčao stazom do njega i da mu je inače rumeno lice tad bilo crvenije od loptice za kriket, rukom ga pozivajući da pođe za njim?

Nesreća?, upitao je.

Ne. Nije to, hvala bogu.

Umesto toga, radilo se o javnom poniženju kakvo nikad nije mogao ni zamisliti.

Nije želeo da to bude istina. Sad mu Anika više nije ni nedostajala. A kako bi mu i nedostajala nakon takve prevare? Želeo je samo da nestane i da više nikom ništa ne znači niti da bilo ko njemu više ikad nešto znači.

Odvedi me daleko

* * *

Sajmon je shvatio da je selo Foksfild idealno za njegov boravak. Kada je stigao u Njukasl, upitao je jednu ženu u biblioteci da li zna bilo koje selo u kome bi ljudima bio potreban honorarni radnik pre nego što počne letnja turistička sezona.

Žena mu je rekla za tri sela i on se opredelio za Foksfild jer mu se svideo taj naziv.

Kada je putovao, Sajmon je uvek posećivao biblioteke. Bibliotekari su mu uvek bili od velike pomoći i nisu znali samo Djuiev decimalni sistem. To je imalo smisla – ljudi su tu stalno dolazili i odlazili. Biblioteka je za mnoge bila utočište i preuzela je ulogu crkve u zajednici. Bilo ko je mogao ući u biblioteku i pristupiti internetu, pročitati knjige, pronaći društvo ili mesto na kome će učiti ili ćaskati i istraživati drugačije svetove. Selo Foksfild je bilo tek petnaestak kilometara udaljeno od Njukasla i bilo je blizu obale, ali ne i na njoj. Dok je vozio motocikl ka selu, zaključio je da se ono nalazilo na savršenom rastojanju od svega.

Pre nego što je ušao u selo, put se suzio i s obe strane se pojavila živa ograda. Prevezao je svoj motor preko reke koja je tekla ka moru i prošao pored kuća s ljupkim baštama zaštićenim kamenim ogradama. Malo dalje od ulice nalazile su se žive ograde i mešavina kuća u tjudorskom stilu i kuća od kamena. Kako je dublje zalazio u selo, to su kuće bile sve bliže trotoaru, kao da špijuniraju prolaznike. Sa spoljašnje strane prozora nalazile su se saksije s malim cvećem koje je izgledalo kao da je nedavno posađeno.

Prošao je pored paba zadovoljavajućeg imena – *Brod koji tone*, smatrajući da to opisuje kako se on oseća, ali je nastavio dalje. Iako bi mu prijalo pivo, plašio se da će, ukoliko počne da pije dok je još dan, završiti na još jednom klizavom putu kojim će morati ponovo da se penje, a sada nije imao energije da se bavi još jednim problemom.

Selo je bilo manje nego što je očekivao, ali je sadržalo sve što mu je bilo potrebno. Dobro opremljena radnja s potrepštinama, a autobusom je mogao otići u veći grad zarad krupnijih nabavki, ukoliko to bude bilo potrebno. Imalo je poštu i nekoliko čajdžinica, koje bi Anika obožavala, sudeći po bogato ukrašenoj unutrašnjosti koju je uočio prolazeći pored prozora s čipkanim zavesama.

Zastao je kad je jedna žena prišla jednom stolu i na njega stavila veliku korpu kolačića, za koje je morao priznati da su odlično narasli. U umu mu je blesnula uspomena na baku, s kojom je kao dete pravio kolačiće. Ona bi testo sekla nožem za puter, odnoseći se grubo prema njemu, poput babice koja barata s novorođenčetom. Puna samopouzdanja i znanja.

Njegov posao je bio da ih pažljivo poređa u tepsiju i pospe brašnom pre nego što ih stave u vrelu rernu.

Život je tad bio tako jednostavan.

Prošao je kroz selo i spustio se niz brdo, shvatajući da se uputio ka moru. S jedne strane puta nalazilo se travnato prostranstvo, a s druge more. Dok je ulazio u jednu krivinu, umalo je izgubio kontrolu nad motociklom.

Tu se nalazila najlepša kuća koju je ikad video. Bilo je to džordžijansko vlasništvo s divljom baštom popločanom ručno obrađenim kamenom i okruglom kapijom oko koje je rasla neka biljka. Postojala je i ograda, ali se uzdizala tek do struka, verovatno da ne bi zaklanjala pogled na more.

Zastao je pored puta, sišao s motora i podigao vizir kacige kako bi bolje osmotrio lepotu pred sobom.

Mogao je videti kako svi automobili donekle usporavaju dok prolaze pored kuće i nije ih krivio. Bila je to kuća za lutke, nešto iz bajke, prizor koji se isticao u donekle sumornom pejzažu naspram jednoličnog mora.

„Izgleda da te je opčinila“, začuo je neki glas i okrenuo se. Ugledao je jednu stariju ženu sa štapom koja je vodila psa na povocu. Pomislio

je kako ona nema više od osamdeset godina, ali deluje krhko. Bila je uparađena, što bi rekla njegova majka, u blejzeru od tvida i suknji iz istog kompleta. Na reveru blejzera nosila je srebrni broš malog čička, a primetio je i Hermes šal. Prepoznao je marku jer je posmatrao Aniku kako troši gomilu novca u toj radnji koju su zajedno posetili.

„Kuća je prelepa. Da li vi živite u njoj?“, ljubazno je upitao, skidajući kacigu.

„Nekad sam živela, ali sad je prevelika za mene. Preselila sam se u stražarnicu pored kapije koja je jednako lepa, ali prikladnija za moja ostarela kolena“, rekla je.

Sajmon joj se osmehnuo. „Dakle, prazna je?“, upitao je.

„Ne zadugo, uskoro će se neko useliti u nju. Zar ne, Trocki?“, obratila se terijeru koji je, zbog naglašene vilice, odavao energiju Vinstona Čerčila.

„Blago njima“, rekao je Sajmon. „Ali u bašti ima mnogo posla.“

„Da, ima. Znaš li nekog ko bi bio spreman pomoći oko nje?“, upitala je. „Pitam samo zato što u Foksfildu nema baš mnogo mladih ljudi koji rade takvu vrstu posla. Ili možda imaš neke prijatelje koji bi voleli da rade u bašti?“

Sajmon je znao da je Foksfild dobra ideja čim ga je bibliotekarka u Njukaslu pomenula.

„U stvari, znam – hoću da kažem, ne znam nikog ovde, ali tražim posao“, rekao je.

„Koliko dugo ćeš se zadržati u Foksfildu?“, upitala je žena dok joj je kućence dahtalo pored nogu.

Sajmon je slegnuo ramenima. „Mesec ili dva.“

Žena je napravila grimasu i nagnula glavu na jednu stranu. „Trebao bi mi neko na duže vreme – to je ogromna količina posla.“

Sajmon je pogledao kuću i baštu ispred sebe, razmišljajući da li bi na jednom mestu mogao ostati duže nego obično.

„U dnu imanja se nalazi jedna mala koliba“, rekla je žena. „To je koliba za baštovana; godinama nije korišćena, ali je suva i mogli bismo doneti neke stvari iz kuće kako bi ti bilo udobnije. Potpuno je opremljena i ima struju, ukoliko želiš da boraviš u njoj dok si ovde.“

Sajmon je začutao, razmišljajući šta da radi.

„Plata je dve hiljade mesečno za tri meseca, plus lični smeštaj.“

Pomisao da ostane na jednom mestu neko vreme i zaradi nešto novca bila je toliko primamljiva da je nadvladala njegovo oklevanje, pa je zabacio glavu i zastenjao. „To je nemoguće odbiti“, rekao je, pružajući joj ruku.

„Sajmon Herald, vaš novi baštovan tokom leta, stoji vam na usluzi.“

„Dajana Grejbruk-Mur, tvaj novi šef dok na naše obale ne dođe novi vlasnik vlastelinstva Mungejt.“

„Vlastelinstvo Mungejt? Tako se zove ovo mesto?“

„Da, tako se zove. Kuća gleda na mesec, kada je pun. To je fascinantant prizor.“

„Kada dolazi novi vlasnik?“, upitao je, znatiželjan da sazna ko bi odlučio da živi tako daleko od svega.

Dajana je podigla pogled ka kući. Uočio je da joj u uglu usana poigrava mali osmeh.

„Samo što nije“, rekla je. „Treba samo da odaberem pobednika.“

„Pobednika?“ Oh, sad mu je znatiželja bila na vrhuncu.

„Dođi do mene sutra i postaraću se da se smestiš. Kao što rekoh, ja sam u stražarnici pored kapije. Videćeš je kada skreneš levo s prilaza kući. Otvoriću kapiju kako bi ušao.“ Potom je otišla, ostavljajući Sajmona da stoji ispred vlastelinstva Mungejt širom otvorenih usta i s nepoznatim osećanjem da mu je nakon veoma dugo vremena nešto pošlo od ruke.